

Nap napra, évre év – hiába
 Fut el mellettünk életünk.
 Szó, szerelem, szemünk parázsa:
 Hazug lett lényünk, lényegünk.

Halott a nyelv, de úgyse hallja
 A fül, ha hallatná szavát.
 Csak az idő csitítja balga,
 Bús lelkünk esztelen jaját.

Utolsó lepleink letépve,
 Ölelhetünk egy másikat –
 Hiú a vágy minden reménye!
 A szenvedély magunkra hagy!

Nincs egyesítő egyezség se –
 Csupán a sóvárgás köde,
 S a vágyak bölcs egyeztetése,
 Meg a rabszolga közönye.

Hiába verdesné a lélek
 Vasboltozatba szárnyait.
 E szakadékperem, min élhet:
 Másikba nem zuhanhat itt!

S vándor tekintete a tájban
 Körös-körül hiába jár:
 Mi mindig egy kör centrumában
 Állunk s lezárt a láthatár.

1903

Vjacseszlav Ivanov

DECEMBER

A RÓMAI NAPLÓ-ból

Ti, kiknek vésője, ecsetje
 És lantja múzsák szent frigye,
 Ti e világból elvezettek
 Egy más lét ligeteibe.

S minél tisztábban adja vissza
A mű a föld arcukat,
Annál világosabb a titka,
Mi benne él, egy más világ.

S szemünk most ámuldozva nézi,
Mit meg se látott napra-nap,
Ahogy a rónát szél becézi,
S fenyők zöldellnek hó alatt.

1944. december 29.

Alekszandr Blok

HA MÁR A ROZSDÁS BERKENYÉNEK...

Ha már a rozsdás berkenyének
Bíborlanak dús fürtjei –
Ha a bakó csontos kezével
Végső szögét belém veri –

Ha ólmos folyamár felett én,
A nyirkos és sötét egen,
Hazám komor szemét keresvén,
Megrándulok keresztmen –

Akkor – kék messzeségbe nézve,
Vércseppek, könnyek függönyén
Keresztül látom majd merészen
Sajkján Krisztus száll felém.

Egy lesz reményem és reménye
És a darócing-viselet.
És bámulom a tenyerébe
Vert véres, elrozsdált szeget.

Krisztus! Nézd, kínszatom keresztlen!
Oly bús e tág terű haza!
Kiköt-e megfeszített mennyem
Partján a sajkád valaha?

1907. október 3.

Baka István fordításai